

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת יתרו ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

המצב כשיש לישראל מלך לעמת כשיאין מלך

שבאים בסימן קללה לסמל להם שזה שיש להם מלך, השפעת המזון והפרנסה לא השתפרה, ואדרבה, השפע יהיה פחות בשלמות. והראוי שבאו גשמים בסימן קללה. וזה שאמר להם "הלוא קציר חטים היום", היינו עכשו הזמן שאתם מקבלים את השפעת החטים, "אקרא אל ה' ויתן קלות ומטר", שזה בסימן קללה, ובזה תוכחו לדעת שהשפעת חוטי החשמל שמשפיעים הפרנסה, איננה כבעבר. וכן חרי"ץ המסמל את היסוד שבמלכות דרכו משפיע המלך פרנסה לכל המלכות כדבארנו במאמר 'חשמל מטה', מרמז בכתוב "קציר חטים" בהפוך אותיות. וכן "הלוא קציר חטים היום" בגימטריא תפלין, המסמלים את חוטי הקדשה שמשפיעים פרנסה, כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'. וכן "קלות ומטר ודעו" בגימטריא יסוד שבמלכות דפעלה זו סמלה את השפעת היסוד שבמלכות שהוא בסימן קללה. וכן תמ"ר המסמל את היסוד שבמלכות מרמז בכתוב "קלות ומטר" בדלוג שתי אותיות.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' יצחק ערנפלד שליט"א שג' אבות אברהם, יצחק, יעקב, הם כנגד הזמן מזריחת החמה עד חצות הלילה שמתפללים את התפלות שחרית מנחה ערבית, שתקנו האבות. ודוד שהיה קם בחצות לומר שירות ותשבחות עד הבקר, הוא כנגד הזמן מחצות הלילה עד עלות השחר. וזמן זה הוא זמן של תשובה וסליחות שקמים לומר באשמרת, ומתקשרים עם בחינת דוד שהקים עלה של תשובה. ולכן דוד הוא הרגל הרביעי במרפבה, פיון שיש לו כח לקשר את ישראל גם במצב רוד מאד שהתרחקו מהאבות, ודרך דוד מתקשרים חזרה לאבות, שמקשרים לקדוש ברוך הוא. והם דבריני שדוד הוא צנור במקום נמוך יותר, וכשירדים בדרגה מתקשרים עם הצנור הזה.

מובא ברמב"ם (מלכים ד, א) רשות יש למלך לתן מס על העם לצרכיו וכו', ולוקח מן העם הגבורים ואנשי חיל וכו', ומעמיד מהם אנשים לרוץ לפניו וכו', ולוקח מן היפים שבהם להיות שמשים ועומדים לפניו וכו'. רואים שאף על פי שהמלך הוא הצנור המשפיע את כל השפע לעם, את

כתוב (שמואל א' יב, יא) "וישלח ה' את ירבעל ואת בן ואת יפתח ואת שמואל ויצל אתכם מיד איביכם מסביב ותשבנו בטח: ותראו פי נחש מלך בני עמון בא עליכם ותאמרו לי לא פי מלך ימלך עלינו וה' אלהיכם מלככם". נראה לבאר טענת שמואל אל עם ישראל על כך שבקשו מלך, דהבאנו במאמר 'חשמל לולב' מספר הלקוטים להאריז"ל (ויקהל ע' ו), ששמואל היה בבחינת יסוד, ושמואל בגימטריא חשמל המסמל את היסוד. והיסוד משפיע לעם ישראל. וכשיש מלך היסוד משפיע למלך שבדוד היסוד שבמלכות, והמלך משפיע לכל המלכות, לעם ישראל. כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וטענת שמואל היתה שכשהוא השפיע השפע ישירות לעם ישראל, היה השפע יותר בשלמות מאשר דרך המלך. דזה שיש עוד ממצע באמצע, מרחיק את עם ישראל מהקב"ה. וכשקבלו ישר מהיסוד, היו קרובים יותר לקב"ה, וממילא היה השפע יותר בשלמות. והסבה שעם ישראל אינו מרצה הוא מחמת החטאים שגורמים שהשפע לא יבוא בשלמות. ושלא יחשבו שאם יהיה להם מלך יקבלו שפע ב יותר שלמות. וזה שממשיך הכתוב "ועתה הנה המלך אשר שאלתם וגו', אם תיראו את ה' ועבדתם אותו ושמעתם בקולו ולא תמרו את פי ה' והיתם גם אתם וגם המלך אשר מלך עליכם אחר ה' אלהיכם: ואם לא תשמעו בקול ה' וגו', היינו שהכל תלוי בעשית רצון ה', והמלך לא יוכל לעזר לכם, אם לא תעשו את רצון ה'. וכן הכתוב (שם ה, יט) "ויאמרו לא פי אם מלך יהיה עלינו" ר"ת מלא"ך דעל ידי המלך גרמו שיהיה עוד מלאך ממצע בין הקב"ה לישראל. וכן מלך בגימטריא מלאך.

וממשיך הכתוב "הלוא קציר חטים היום אקרא אל ה' ויתן קלות ומטר ודעו וראו פי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני ה' לשאול לכם מלך: ויקרא שמואל אל ה' ויתן ה' קלת ומטר ביום ההוא ויירא כל העם מאד את ה' ואת שמואל". ומבאר רש"י "הלוא קציר חטים היום" והגשמים סימן קללה. נראה דלכן נתן להם אות של גשמים

צרכיו הפרטיים הוא לוקח מן העם דוקא, ולא מצינו שצריך למנות מלך עשיר דוקא שיהיה לו משלו, נראה דיש פאן רמז שגם אצל מלך מלכי המלכים הקב"ה, אף על פי שכל העולם שלו והוא משפיע לכלם, הוא חפץ לקבל לעצמו כביכול, מהעם הנמצאים למטה, שיעלו מיין נוקבין של תורה ומצוות, ומזה דוקא יש לו נחת רוח. כמובא במדרש (תנחומא נשא טו) **נתאנה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים**. היינו שחפצו ורצונו של הקדוש ברוך הוא לקבל לעצמו כביכול, דוקא מהתחתונים מה שמקדשים עצמם, ומעלים מיין נוקבין לריח ניחח לה'.

וכן מצינו במדרש (במדבר רבה י, א) **"שוקיו עמודי שש", שוקיו זה העולם, שנשתוקק הקב"ה לבראתו, כמה דתימא "ועלי תשוקתו" ומיין שפון שפאמר "ויכלו השמים", ואין ויכלו אלא לשון תאנה שפאמר "נקספה וגם כלתה נפשי".** **"עמודי שש" שהעמיד כל מעשה בראשית לששה ימים.** וכן

מצינו בזהר (כי תשא קצ:): שהיו לקב"ה טענות על בני ישראל על שלא נתנו משלהם למשה ולאהרן שהיו מנהיגים של עם ישראל והיה ראוי שיקבלו צרכיהם הפרטיים מבני ישראל.

עין ברבנו בחיי (דברים כט, נח) שמפרש את הפסוק **"יראת ה' היא אוצר"** שהיראת שמים של בני ישראל למטה, נמצאת באוצרו של הקב"ה למעלה. דבאוצר מניחים דברים שמקבלים מאחרים, וכן הקב"ה חפץ ביראת שמים של בני ישראל ואת זה הוא גונז באוצרו למעלה.

וכן נראה דמתר למלך להתחתן עם **חיי נשים** כמובא במשנה (סנהדרין כא.), דבארנו במאמר 'חשמל לולב' שהיסוד נקרא ח"י, ויש פאן רמז שהיסוד שמשפיע למלך, הח"י הפרטי שלו נמצא למטה בנוקבא, דמשם הוא מקבל את השפע הנצרך לו. וכן הכתוב (תהילים סא, ז) **"ימים על ימי מלך תוסיף שנותיו כמו דר ודר",** ר"ת **שדו"ך**, דשנותיו וחיייו של המלך באים מהשדו"ך שלו.

"כֵּן בַּקֶּדֶשׁ חֵזִיתָךְ" [לכבוד ט"ו בשבט].

מובא בלקו"ת (פ' קרח נד:): ששמן הוא כנגד הרזין דרזין של התורה. ויין הוא כנגד רזין, ולחם הוא כנגד נגלה דתורה. וכן מבאר את הכתוב (תהלים קד, טו) **"ויין ישמח לבב אנוש להצהיל פנים משמן ולחם לבב אנוש יסעד"**. שלחם רק סועד הלב **"לבב אנוש יסעד"**, דלחם מסמל נגלה דתורה. כמו שכתוב (משלי ט, ה) **"לכו לחמו בלחמי"**. והפונה ללמוד התלמוד כמובא בגמרא (חגיגה יד.). וכן ראיתי בשם הרצ"ה מזידיטשוב שפת בגימטריא **תלמוד**. ויין שמסמל את רזי התורה הוא משמח את הלב, **"ישמח לבב אנוש"**, ושמן שמסמל רזין דרזין, הוא כפר **"להצהיל פנים משמן"**, תענוג גדול על ה'. וכן מובא בספר 'אור התורה' שלקחו למנוחה **"שמן זית זך"**, דזך מרמז על **כ"ב** אותיות התורה וה' אותיות מנצפ"ך שמשפיעות את השמן שמסמל את החכמה. וכן **זית** בפתוב (תהילים סג, ג) **"כֵּן בַּקֶּדֶשׁ חֵזִיתָךְ לְרֵאוֹת עֲזָן וּבְבוֹדֶךָ לְרֵמֵז שֶׁהָרְאִיָּה בַּקֶּדֶשׁ"**, היא דרך השמן זית.

מצינו בגמרא (ברכות מא.) **כל המקדש בכתוב זה מקדש לברכה שפאמר "ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש"**, רואים שהזית סמוך למלה ארץ והוא חשוב מפלם, חוץ מן החטה (ע' בשו"ע ס' ריא), וזיתים קודמים לענבים, דהשמן הוא למעלה מן היין, ואם הייתה ברכה מיחדת על שמן, בודאי ברכת השמן הייתה קודמת לברכת היין, אלא שלא תקנו ברכה מיחדת על השמן שאינו משביע את האדם. כמובא בגמרא (שם לה:). ונראה דחשיבות החטה יותר מן הזית היא דוקא לענין ברכה, כיון שאי אפשר לעולם בלא חטה, שהיא עקר מזון

האדם, ולכן היה אסור להשאיר את השלחן במשכן ללא לחם, דהשפעת הלחם נצרכת לקיום העולם, וחייבים שיהיה תמיד לחם על השלחן במשכן, שמשפיע את הלחם לעולם. וכן הלחם הרוחני הנגלה דתורה, נצרך לקיום העולם, ואם יפסק בעולם חס ושלום ללמוד התורה אפלו לרגע אחד העולם יחרב. מה שאין כן זית, כיון שאינו הכרחי לקיום העולם, לכן בא בכתוב אחר החטה, וכן המנוחה לא הייתה חייבת לדלק תמיד, דהשפעת השמן הרזין דרזין, אינה הכרחית לקיום העולם, אבל מצד חשיבותם בודאי הזית חשוב מהחטה. וכמו שמצינו בגמרא שם שהיין הוא חשוב מהלחם, דהלחם רק משביע, והיין גם משביע וגם משמח, והטעם שמברכים ברכת המזון רק על הלחם, משום שאנשים רגילים לקב'ע סעדה רק על הלחם, ומצד עצם הדברים, היין יותר חשוב. ולפי מה שבארנו שהשמן חשוב מן היין, בודאי שהוא חשוב מן החטה.

נראה דלכן רב שעורי תורה הם בכזית, כמובא בגמרא (ברכות מא:) **"ארץ זית שמן" ארץ שרב שעוריה פזיתים**, כיון שהזית הוא הגבה ביותר, ושךשו מעל הטבע, הרי הוא המסמך ביותר לאמ"ד את האמת, כיון שהוא הכי קרוב לקב"ה, ואם גדלו של הזית כך וכך, זה סימן שזה הגדל האמתי של פרי שלם, וזה כמו שלקחו פרי מגן עדן, והביאוהו לעולם הזה, ומדדו את שעורו. ואם שעורו כך וכך סימן שזה שעור של פרי שלם, ואם ה' קבע ששעור כזה הוא פרי שלם, בודאי יש בו שעור אכילה. דהקב"ה לא יברא בגן עדן במקום האמת, פרי שלם שאין בו שעור אכילה. וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית ח, יא) שהיונה הביאה את עלה הזית מגן עדן,

ורואים שהזית הוא בבחינת פרי של גן עדן, ולכן משערים **בזית** **אגורי ששמנו אגור בתוכו**, כמובא בגמרא (שם לט.), דזית כזה שיש בו שמן והוא קשור לשמן ולשמיני, הוא הזית החשוב שאפשר לסמך על גדלו ולקבץ בו שעור אכילה.

מובא ב'ספר הלכות' להאריז"ל (פ' עקב ע' רעח) שדבש הוא מלכות, הדרגה התחתונה שלמטה. וכן מובא שם (פקודי רט), שדבש הוא דינים. ודינים שייכים למלכות, **דינא דמלכותא**. וכן מובא ב'מעם לועז' שפטים (טו, כ), שהנחש אוהב דבש. וכן **דבש** בגימטריא **ערלה** שהוא מאכלו של הנחש, כמובא בזהר (תיקונים עח:). וכן שמו של הנחש **פתן** אותיות **נפת** שזה כנוי לדבש, כמו שכתוב (שה"ש ד, יא) **"נפת תטפנה"**.

כתוב (ויקרא ב, יא) **"כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה"**, ורואים שדבש שייך לדרגות הנמוכות שאין להעלותן על המזבח. והטעם שאסור להקטיר שאור ודבש מבאר ב'חנוך' (ק"ז) דדברים אלו מסמלים גאונה, שהשאור תופח

והדבש רותח, וכלפי מעלה דברים אלו מאוסים. וכן מובא בפרוש הגר"א על תקוני זהר (תיקון כא) ששאור דבש ר"ת **ש"ד**. וכן כתוב (משלי כה, כז) **"אכל דבש הרבות לא טוב"**.

וכן לענין ברכה רואים בדברים החשובים שיוצאים מהפרי, שמברכים עליהם ברכה יותר חשובה ממה שמברכים על הפרי עצמו. כמו חטה, שברכתה בורא פרי האדמה, ועל היוצא ממנה היינו הלחם, מברכים המוציא וברכת המזון. וכן גפן שברכתה העץ, ועל היוצא ממנו היינו יין, מברכים הגפן. וכן לגבי שמן, לולי הטעם המיוחד כדבארנו לעיל. מה שאין כן דבש שיוצא מן התמר, על התמר מברכים בורא פרי העץ, ועל הדבש יש מחלקת בגמרא (ברכות לח.) אם ברכתו העץ או שהכל. והמאן דאמר שסובר שברכתו שהכל, מבאר שם בגמרא **מאי טעמא, זעה בעלמא הוא**. רואים שלדבש אין חשיבות מיוחדת. דאם היתה לו חשיבות, היתה ברכתו צריכה להשתנות למעליותא.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

הקדמה קצרה

הרמב"ן בתחלת מאמר הגאולה מרחיב ומשבח את מעלת הגימטריאות והרמזים שיוצאים מפסוקי התורה, שיש דברים שהתורה אומרת אותם דוקא ברמז ולא בדרך אחרת, כי זאת הדרך ללמד ענינים אלו. וכן כל ענין הגאולה העתידה איננו מפרש בתורה, רק ברמז, כי ענינים אלו נלמדים בדרך זו. ככל שאנו מגלים עוד ועוד רמזים בתורה על עניני הגאולה, להראות איך כל מה שקורה בעולם קשור עם תהליכי הגאולה, [ולאו דוקא תאריכים] זאת דרך האמת בלמוד ענינים אלו. וכן מובא בשם הגר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) **"כל גיא ינשא"**, שלעתיד לבא תנשא ותתרומם מאד תורת הרמז. ובאר הרמ"ז שליט"א כיון שכל ענין הגאולה בא מתורת הרמז, לכן בזמן הגאולה תתרומם ותתנשא מאד תורת הרמז בקרב ישראל.

כתוב (שמות ג, טז) **"לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם ה' אלהי אבותיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים"**. ומצינו במדרש (ילקוט בראשית טז) **כשבאו משה ואהרן אל זקני ישראל ועשו אותות לעיניהם הלכו זקני ישראל אצל סרח בת אשר אמרו לה בא אדם אחד ועשה אותות לעינינו כן וכן, אמרה להם אין באותות הללו ממש, אמרו לה אמר "פקד פקדתי", אמרה להם הוא האיש לגאל את ישראל בא, שפך שמעתי מאבא "פקד פקדתי", מיד "ויאמן העם"**. ומובא ב'אור החיים' שב' פעמים לשון פקידה מרמזים אחד על גאלת מצרים, והשני על הגאולה העתידה. ונביא את דבריו: (שמות ג, טז) **"פקד פקדתי" אמר ב' פקידות פקידת קץ הגאולה, ופגוד פקידתם מצרתם**. וכן **"פקד פקדתי" בגימטריא ה' תשע"ג**. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל ש"פקד פקדתי" קשור עם שם **ע"ב**. ונביא את דבריו: (שמות) **"פקד פקדתי", ארז"ל סמן מסור בידם כו' הנה "פקד" בסוד רבוע ע"ב**.

מצינו בירושלמי (תענית כד.) ר' עקיבה פד הנה חמי בר כוזבה הנה אמר דין הוא מלפא משיחא, א"ל ר' יוחנן בן תורתא עקיבה יעלו עשבים בלחייך ועדן בן דוד לא יבא. ובאר הרמ"ז שליט"א שאמר יעלו עשבים, לרמז על שנת תשע"ב. שעד זמן זה לא יבא, ובזמן זה יבא. וכן **עשבים** אותיות **שבעים**, לרמז על השבעים שנה של

חבלי משיח כדלעיל. וכן עשבים בלחייך ועדן בן דוד לא יבא עם האותיות בגימטריא ה'תשע"ג. וכן הבאנו לעיל רמז מהרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שאם תספור הפסוקים למפרע מסוף התורה עד בראשית, תמצא כי הפסוק במגן ה' אלפים תשע"ב, כתוב "את עשב השדה", ויש בו סמיכות אותיות של ה' תשע"ב.

וכן האדמו"ר ר' יואל מסטמאר זצ"ל כתב ספר 'על הגאולה ועל התמורה' שמבוסס על מדרש חז"ל (רות רבה ז, יב) "חזת לפניך ישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר", רבי חנינא פתר קרא בישראל לשעבר היו מקלסין על הגאולה שנאמר "זה אלי ואנוהו", ועכשיו על התמורה שנאמר "וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב" אין לך מנוול ומשוקץ ומשונה כשור בשעה שאוכל עשב. ומבאר שם באריכות שכל סוד עיכוב הגאולה הוא במדרש הזה שהמירו את הגאולה "בתבנית שור אוכל עשב". כמו בחטא העגל. וביאר הרמ"ז שליט"א שרבי יוחנן בן תורתא, מרמז בשמו על השור שהוא תורתא בארמית, והוא אמר לרבי עקיבה יעלו עשבים בלחייך, לרמז על כך שימירו את הגאולה בעשב הזה שהשור אוכל, וזה בלחיים כביכול של רבי עקיבה שהוא שורש תורה שבעל פה, היינו שימירו את השפעת התורה שיוצאת מהלחיים [דיקנא] של רבי עקיבה להשפעת עשב שהשור אוכל, כמו בחטא העגל שהמירו את השפעת התורה בשור אוכל עשב. וכל זה עד שנת עש"ב כדבארנו. וכן מובא ב'שער הגלגולים להאריז"ל (כב) ששבעה עשר בתמוז ר"ת עש"ב, לרמז על הפסוק "בתבנית שור אוכל עשב", שמדבר על חטא העגל שחטאו בשבעה עשר בתמוז, ונשתברו הלוחות. וכן מובא בספר ה'ליקוטים' להאריז"ל (תהילים צב) על הפסוק "בפרוח רשעים כמו עשב", שמרמז על הענין הזה.

כתוב (תהילים מו) "למנצח לבני קרח על גלמות שיר: אלהים לנו מחסה ועז עזרה בצרות נמצא מאד: על בן לא יבא בהמיר ארץ ובמוט הרים בלב ימים: יהמו יחמרו מימיו ירעשו הרים בגאותו סלה: נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדש משפני עליון: אלהים בקרבה בל תמוט יעזרה אלהים לפנות בקר: המו גוים מוט ממלכות נתן בקולו תמוג ארץ: ה' צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה". ומפרש ה'מצודת דוד' "בהמיר ארץ" כשפתחלף הארץ מהשקט לרעד, וכאשר ינועו ההרים ליפול בעמק הים, והוא משל על מפלת גוג. "יהמו", מי הים יהמו ברב גליו ויגרשו רפש וטיט, וההרים ירעשו לעולם בגאות ה', ומכל זה לא יבא. "נהר פלגיו", פלגי הנהר היוצא מבית המקדש כמו שכתוב "והנה מים יוצאים", המים ההם ישמחו יושבי עיר אלהים שהוא מקום קדוש אשר שם משפני עליון. "אלהים בקרבה" ה' ישכן בקרב ירושלים, לכן לא תמוט. "לכו" אתה גוג וחברייך אשר אתך, לכו וראו מפעלות ה' אשר יעשה שממה בארץ. רואים שמפלת גוג תהיה "לפנות בקר" על ידי צונאמי ורעידות אדמה וכו'. וה' ישכן בקרב ירושלים להצילה בזכות פלגי הנהר היוצא מבית המקדש שהוא הנהר של החכמה שיצא לעתיד לבא מבית המקדש, ומרמז על פנימיות התורה כידוע. ומכאן ראיה לדברי הזהר שפנימיות התורה תגן על עם ישראל בזמן הגאולה שתבא ברחמים. וכן "פלגיו ישמחו עיר" בגימטריא תשע"ג. וכן הכתוב (תהילים קיט, יח) "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" בגימטריא תשע"ג. והוסיף הרמ"ז שליט"א שאירן מרמזת בפרק הזה "על בן לא יבא בהמיר ארץ" אותיות איר"ן. וכן שנת תשע"ג מרמזת ב' פעמים בכתוב (תהילים יח, ח) "ותגעש ותרעש הארץ ומוסדי הרים ירגזו ויתגעשו כי חרה לו". וכן תשע"ב נוטריקון תורה שבעל פה, המסמלת את גלוי פנימיות התורה מהמלכות. וכן שנת תשע"ב מרמזת ברמב"ן רשב"א ריטב"א ר"ן ועוד, כשמיסמים ספר כותבים תם ונשלם שבח לבורא עולם. והו' של ונשלם, מרמז על האלף הששי. וכן סיום התורה (דברים לא, יב) "לעיני כל ישראל". עם האותיות בגימטריא תשע"ג.

וכן מובא בתפלת ה'ר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח. ומה שכתב רבנו הארי" ז"ל: "השם שפו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. ולכן זה המספר של לשון או שפה, או "טרף בפיה" או הבעש"ט. וב' פעמים אחד מאלו הנזכרים, בגימטריא תשע"ב. וכן שם שפ"ו עם האותיות בגימטריא השבועה, וב' פעמים שם שפ"ו בגימטריא תשבע, דסוד

השם הזה הוא סוד השבועה של גאלת בעתה. וכן שם שפ"ו הוא הג' אותיות הראשונות של שופר של משיח. והוא בגימטריא פרוק. וכבר הבאנו לעיל שתקע בשופר אותיות פרו"ק תשע"ב. וכן שם שפ"ו ר"ת הפסוקים (בראשית לח, כט) "ויקרא שמו פרוץ" (תהילים קכו, ב) אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה". וכן מרמז ב' פעמים בכתוב (בראשית ג, טו) "הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב". דרך שם זה מתנהלת המלחמה הגדולה בין המשיח לנחש שהם אותו מספר פדוע. וכן שם שפ"ו במלוי האותיות שי"ן פ"א ו"ו בגימטריא מלך המשיח. וכן שם שפ"ו בגימטריא שכינה. ועם האותיות בגימטריא שטף שהוא שם הקץ כמו שכתוב (דניאל ט, כו) "וקצו בשטף" (יחזקאל יג, יג) "וגשם שטף באפי יהיה ואבני אלגביש". ושמעתי בשם אחד מגדולי המקבלים שליט"א שחשש מאד משטף בכמה מדינות העולם בקרוב.

מצינו בזהר (אחרי סט): אמר רבי אבא, לא גלו ישראל מארצם עד שפירו בקדוש ברוך הוא, שכתוב "אין לנו חלק בידוד ולא נחלה בבוני ישי". וכן מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) תני ר' שמעון בן יוחאי אומר בשלשה דברים עתידים למאס, במלכות שמים, ובמלכות בית דוד, ובבנין בית המקדש, הדא הוא דכתיב "ויאמר אין לנו חלק בידוד" זו מלכות שמים, "ולא נחלה לנו בבוני ישי" זו מלכות בית דוד "איש לא הליו ישראל" ולא לבית המקדש. א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאלה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הדא הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את יהוה אלהיהם" זו מלכות שמים, "ונאת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ויפחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. רואים שעם ישראל יצא לגלות בגלל שזלזלו בידוד בן ישי, ויגאלו כשיבקשו את דוד בן ישי. ורואים את ההדגשה של הפסוק בשם דוד בן ישי, כפי שבארנו שבשם זה תלויה הגאלה.

מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (מק) "ויהי מקץ שנתים ימים" הנה "שנתים ימים" גימטריא תש"ל, רוצה לומר כי בכל שנה שס"ה ימים, וב' פעמים שס"ה הוא תש"ל, ויכללות ו' אותיות שס"ה גימטריא תש"ו, כמנין אדני פשוט ומלואו גימטריא תש"ו, והוא נקרא קץ הימין למעלה. והרב גלזרסון מבאר שאם ל"ו שנה נמשכת התגלות קץ הימין למעלה, צריך עוד ל"ו שנה להתגלות קץ הימין למטה. ושוב נקבל את תשע"ב. וכן מצינו במדרש שיש קץ בשמים וקץ בארץ, ונביא את לשונו: (ילקוט שמואל פח) יש פקידה שהיא בשמים, שנאמר "פקד ה' על צבא המרום". ויש פקידה לארץ שנאמר "פקדת הארץ ותשקקה".

ועוד מצינו במדרש (שהש"ר א, לח) באותה שעה שאמר אליהו על ישראל לשון הרע אמר לו הקב"ה אליהו, עד שאתה מקטרג את אלו בא וקטרג את אלו, "לך שוב לדרךך מדברה דמשק". רואים שה' מכלה זעמו בדמשק, במקום בעם ישראל. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שסור"ה מרמזת בכתוב (בראשית יח, כ) "זעקת סדם ועמרה כי רבה" בדלוג ג' אותיות.

והוסיף הרה"ג ר' אוריאל חיים אברמוב שליט"א שההסטוריה מראה שהיו דברים גדולים בעולם כשיטת רב המקבלים, שהחשבון של המאה התחיל בשנת תש"א, ולא בשנת ת"ש. לכן כשהתחילה השעה הששית של ערב שבת, שיש אומרים שפבר אפשר ללכת למקוה וכו', לפי החשבון הזה, זה יוצא בתחילת שבט תש"ט שאז התרחשו דברים גדולים ביחס לעם ישראל כגון: הכרה של ארה"ב בישראל, וסוף מלחמת השחרור וכו'. וגדולי ישראל אמרו שהזמן היה זמן פקידה, והקלפה התגברה והורידה את השפע לצד שלה. וכן מובא בקבץ מוריה מהגר"ח זוננפלד זצ"ל שראה בהצהרת בלפור אות וסימן שהזמן קרוב לאחרית הימים. מאידך ה'חפץ חיים' בכה כששמע על הצהרת בלפור, כיון שראה שהענינים משתלשלים בדרך הטבע, ודרך הקלפות. [בעתה אותיות הטבע, כי אותיות ט' ות' מתחלפות] וכן מובא בספר 'תולדות חפץ חיים' שה'חפץ חיים' ראה ברבוי העולים לארץ ישראל עת פקידה. דברים מעין אלו מובאים גם באגרות ה'חזון איש' (ח"א סימן קט). ונכתב בהמשך המאמר עוד על משמעות האירועים האלה על פי התורה. ובתחילת שנת תשנ"א כשהתחילה לפי השיטה הזאת השעה השביעית היתה איחוד מזרח גרמניא ומערבה, ובעקבותיה נפילת הקומניזם, וכבוש כוויית על ידי עירק, ובהמשך מלחמת המפרץ וכו'. ועכשיו אנו מצפים לראות מה יהיה בכ"ד בתמוז תשע"א כשיגיע זמן של מנחה גדולה, אחרי שש וחצי שעות

שנאמר עליו סוף הגלות, ובעקב על סוף תשע"ב שמדברים כבר על ביאת המשיח וגאלה. והוסיף הרה"ג ר' יונתן ג' שליט"א שמשנת תש"ט עד סוף המאה יש צ"א שנים כמנין שמות הוי"ה אדנ"י שהם סוד היחוד, ומתש"ט עד סוף תשע"ג יש ס"ה שנים כמנין שם אדנ"י המסמל דרגה נמוכה, ומשם עד סוף המאה יש כ"ו שנים המסמלים דרגה גבוהה של שם הוי"ה. וכן מובא בספר 'קול התור' על הכתוב (תהלים קב, יט) **"תכתב זאת לדור אחרון"**. שמשנת ת"ק עד שנת תש"נ, יש להם שם דור אחרון, ואחר כך נקראים דור הגאולה. דברים מעין אלו נאמרו גם על ידי האדמו"ר מחב"ד זצ"ל.

כתוב "יום הששי: ויכלו השמים" ו"הששי" מרמז על האלף הששי, והוא במספר קטן ה' וז' המרמז על מספר 5700, בתוך האלף הששי, ותבת "ויכלו" בגימטריא ע"ב לרמז את השנה המדיקת ה' אלפים תשע"ב. וכן "ויכלו השמים והארץ" עם המלים בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' אהרן ליברמן שליט"א שהמשך הפתוב "וכל צבאם". בגימטריא קץ.

[והוסיף הרמ"ז שליט"א שהפסוק **"על פני כל אחיו נפל"** מרמז על האחים המוסלמים שמפילים את מלכות ישמעאל בכל המקומות. וזה נעשה **"על פני כל"**, בדרך הפגנות שכל העולם רואה. וביתר ביאור כל הפרשה שם מדברת על תולדות ישמעאל ובניו ושני חייו ומיתתו, והסיום של הפרשה מדבר על מה שקרא לבני ישמעאל אחרי מיתתו, (בראשית כה יח) **"וישפנו מחוילה עד שור אָשור על פני מצרים באכה אשויה על פני כל אחיו נפל"**. ועל זה אומר ה'בעל הטורים' שסיום הפסוק מרמז על הסוף של ישמעאל באחרית הימים. ולכן כתוב **"על פני כל אחיו נפל"**. שישמעאל לא יפול בידי אומות אחרות, אלא מאחיו, הפיכות פנימיות כפי שרואים בימינו, ולכן השתלשל בגשמיות השם של המורדים 'האחים המוסלמים' לסמל את הפסוק הזה שהאחים מפילים את ישמעאל לעיני כל. וכן מצינו במדרש (ילקוט בראשית עט) **"על פני כל אחיו ישכון"**, **"על פני כל אחיו נפל" בעולם הזה "ישכון", אבל לעתיד לבוא "נפל"**. ויוצא שיש לנו פסוק בתורה על אחרית הימים שמתקיים לעיננו ממש.].

וזה לשון המדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) בשנה הראשונה מטר, ובשנה חצי רעב משתלחין, ובשלישית רעב גדול, וברביעית לא רעב ולא שבע, ובחמישית שבע גדול, ויצמח כוכב אחד במזרח ובראשו שבט, והוא כוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד. וזה לך האות נשאתה רואה שנפל גירון מזרחי שבדמשק, נפלה מלכות בני מזרח, [ישמעאל] ואז תצמח הישועה לישראל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שגירון מזרחי בגימטריא בשאר אסאד עם המלים. וכן השלטון בדמשק שיך למפלגת הבעת שמרמזת על גאלת בעתה. וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (12) שער ארם, זה בחינת שער דסטרא אחרא. וכשיפיל נפילה אחר נפילה, אז יבוא בן דוד, ויבנה שערי הקדשה.

וכן מובא בספר 'שבילי אמונה' (הנתיב העשירי) "נא ביד תשלח", בגימטריא זה מנחם בן עמיאל מלך המשיח'. וכן הכתוב (שמות ד, יג) "שלח נא ביד תשלח". ר"ת וס"ת בגימטריא תשע"ג.

הוספה למאמר 'קץ הימין'

נראה דלכך רק במצות הפסח מצינו מצוה של פסח שני, מה שלא מצינו בשום מצוה בתורה. דמדת החסד ששולטת בזמן זה נותנת אפשרות לקיים את מצות הפסח למי שלא היתה לו אפשרות לקימה בפסח ראשון. דזו דרכה של מדת החסד לתת אפשרות לתקן ולהשלים, כפי שבארנו בענין התשובה ששייכת לצד החסד. וכן מצוה זו מרמזת שאף פעם לא מאחר ותמיד אפשר עוד לתקן ולהשלים. וכן רואים ב'סדור הרש"ש' שביום פסח שני שהוא יום כ"ט לעמר מתחילים להכניס את המוחין דחסד הפלליים של ספירת העמר. וכן מצינו בגמרא (פסחים קטו.) **אמרו עליו על הלל הזקן שהיה כורכן בבת אחת ואוכלן שנאמר "על מצות ומרורים יאכלהו"**. נראה דכורכן מאחד את המצה המסמלת את הצדיק עם המרור המסמל

את הרשע שיהיו יחד, ושבזכות הצדיק ינצל הרשע. ולכן הלל הזקן ששרש נשמתו מצד הימין, היה כורכן יחד דתכלית הכורכן היא לקשר את הרשעים לקדשה ולהציל אותם. ומישבת קושית מהר"י מבעלזא מדוע הגמרא מזכירה את הפתוב (במדבר ט, יא) **"על מצות ומרורים יאכלהו"** שנאמר על פסח שני, ולא את הפתוב שנאמר על פסח ראשון (שמות יב, ח) **"ומצות על מרורים יאכלהו"**, לרמז שמצות כורכן היא בבחינת פסח שני. וכן הפתוב שאמר אברהם עמוד החסד (בראשית יח, כה) **"חללה לך מעשתי כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה בצדיק כרשע"** ר"ת **כורכן** דכורכן מאחד את המצה המסמלת את הצדיק עם המרור המסמל את הרשע שיהיו יחד, ושבזכות הצדיק ינצל הרשע. וכן מובא בספרים **שחרות** ר"ת **חכם רשע תם ושאינו יודע לשאל**, ומבאר לדברינו דזמן חרותנו מאחד את כל הארבעה בנים יחד כדרך של מדת החסד.

שמעתי ממור הרה"צ ר' פישל אייזנבך זצוק"ל, שאף על פי שיציאת מצרים הייתה ביד חזקה המסמלת את מדת הגבורה, בקריעת ים סוף מצינו לשון **"יד הגדולה"** שמסמלת את מדת החסד, כמו שכתוב (שמות יד, לא) **"וירא ישראל את יד הגדולה אשר עשה ה' במצרים"** דבקריעת ים סוף פעלה גם מדת החסד הנרמזת בשם ע"ב היוצא מהפסוקים של קריעת ים סוף **"ויסע ויבא ויט"**. מה שאין כן יציאת מצרים הייתה רק דרך מדת הגבורה. וכן מצינו בקריעת ים סוף (שמות טו, ו) **"ימינך ה' נאדרי בלח ימינך ה' תרעץ אויב"**, וגו', נטית ימינך תבלעמו ארץ: נחית בחסדך עם זו גאלתה. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קיט:) **בימינא איתבקעא ימא**. וכן מצינו בקריעת ים סוף לשון ישועה, (שמות יד, ל) **"ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים"**. ומצינו בזהר (תרומה קסט.) **מי הן ישועות, זה ימין שהוא מושיע מכל מקטרגי העולם, שכתוב "הושיעה ימינך וענני"**. וכן מצינו בזהר (תרומה קע:) שבזכות אברהם המסמל את מדת החסד נקרע היים, לכן כתוב **"ויהי באשמרת הבקר"**, המרמז על השקמת הבקר של אברהם. וכן הפתוב **"וישב היים לפנות בקר לאיתנו"** מרמז על אברהם שנקרא **איתנו**. וכן מצינו במדרש (שמות רבה כג, ה) **א"ר שמעון בר אבא בשביל האמונה שהאמין אברהם להקב"ה, שנאמר "והאמין בה"**, ממנה זכו ישראל לומר שירה על היים שנאמר אז ישיר הוי **"תשירי מראש אמנה"**. וכן כתוב (ישעי' סג, יב) **"מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם"**. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קטו.) שהכתוב **"מי כמכה באלם הוי"ה"** ר"ת בגימטריא חסד לרמז על מדת החסד שפעלה בקריעת ים סוף.

מובא במהר"ל (גור אריה' שמות לב, ד) **כשהיו ישראל בונין, והיו נוטלין המצריים בני ישראל כשהם קטנים, ומניחים אותם בבנין במקום אבן. אמר משה רבנו עליו השלום וכי כן עושים לבני אברהם יצחק ויעקב, אמר הקב"ה כל אותן הבנים אם היו חיים ונתקיימו בעולם היו רשעים, ואם אין אתה מאמין קח אחד מהם ותראה מה יהיה מעשיו, ולקח את מיכה, והוא עשה את העגל ופסל מיכה, ולפיכך נקרא 'מיכה' שנתמעך בדימוסי בנין של מצרים. ומובא בבעל ה'טורים' (שמות יד, כט) **"חמה מימינם ומשמאלם"** חמה פתיב חסר, שהקב"ה נתמלא עליהם חמה על פסל מיכה שעבר בים. והיינו דכתיב **"ועבר בים צרה"**, ס"ת רמ"ה שהוא בגימטריא פסל מיכה. ומוסיף הספר 'מנחת שי' שם **"ביבשה בתוך היים"** סופי תבות **מכ"ה**. נראה דכינון שקריעת ים סוף הייתה דרך מדת החסד שמצילה את הרשעים בזכות הצדיקים, לכן מיכה עבר בים סוף ונצל בזכות הצדיקים. וכעין זה מובא בשל"ה (ווי העמודים' פ"ב בשם ספר 'חכמת מנוח') **קשים מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף, שאמרו בזהר שקריעת ים סוף היה לרעים ולטובים יחד, כי כמה מישראל היו עובדי עבודת פוכבים ופסל מיכה עבר בתוכו, כן המזונות נתנו להם לכל בשר, טוב ומטיב לרעים ולטובים**. על פי דברי השל"ה נראה לבאר מדוע מיכה הצטין במדת הצדקה, כמובא בגמרא (סנהדרין קג:) **מפני מה לא מנו את מיכה, [שאין לו חלק לעולם הבא], מפני שפתו מצויה לעוברי דרכים**. כיון ששרש מיכה ממדת החסד שהיתה בים סוף שזנה ומפרנסת לרעים ולטובים, לכן הוא בעצמו היה בעל צדקה ונתן מזון לכל דכפין. וכן מצינו במדרש (שמות רבה מא, ל) **ישראל עוברים בים וכספו של פסל מיכה עובר בים הוי "לך ה' הצדקה ולנו בשפת הפנים"**. רואים שהמדרש מזכיר על מיכה בים סוף את הפסוק (דניאל ט, ז) **"לך אדני הצדקה ולנו בשפת הפנים"** שמרמזת בו ר"ת **אהב"ה** המסמלת את מדת החסד. וכן **מיכה** בגימטריא חסד עם האותיות.**

מדוע מותר לחשב קיצים. וכמה חישובי קיצים בדניאל שמראים על הזמן הקרוב.

[קטעים מעובדים מתוך ועל פי מאמר מורחב מאת הרה"ג ר' שלמה קושלבסקי שליט"א במח"ס 'ואשר תבאנה יגידו'. ניתן לקבל את המאמר המלא במייל דלקמן].

בדניאל סוף פרק יב נאמר: "וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי וְלֹא אָבִין וְאֶמְרָה אֲדַנִּי מִה אַחֲרִית אֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר לִךְ דְּנִיָּאל פִּי סִתְּמִים וְחֲתָמִים הַדְּבָרִים עַד עַת קֵץ: יִתְבָּרְרוּ וַיִּתְלַבְּנוּ וַיִּצְרְפוּ רַבִּים וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים וְלֹא יִבְיִנוּ כָּל רְשָׁעִים וְהַמְשַׁפְּלִים יִבְיִנוּ". ופירש רש"י: "ולא אבין" לא ידעתי מהו מועד מועדים וחצי. "מה אחרית אלה" סוף החשבונות הללו: "עד עת הקץ" עד אשר תקרב הגאולה: "יתבררו ויתלבנו" החשבונות האלה. "ויצרפו" בהם רבים להבינם. "והמשפלים יבינו" אותה בבא עת קץ. על פי פירוש רש"י, נאמר בנבואה שרבים יעסקו בניסיונות להבין את הקיצים שבספר דניאל. חלק מהעוסקים בניסיונות אלו יהיו צדיקים, שגם הם למרות כל ניסיונותיהם לא יבינו החשבון הנכון עד אשר תקרב הגאולה. מתוך דבריו אלו ניתן להסיק שקרוב לזמן הגאולה יבינו המשפלים את הקץ. וכך כתב בעל המצודות: "לך דניאל" רוצה לומר לך משאלתך ולא תשאל עוד כי דברי הגאולה יהיו סתומים וחתומים ברמז לבל ידעוה עד עת קץ אבל בבוא הקץ יתחכמו הכל להבין הרמז". המלבי"ם בפירושו על סוף דניאל, בתוך דבריו לפתרונו של הקץ לפי דרכו, כותב: "ואיזה רושם ראיתי לבקש חשבון ודעת על השנה הזאת אולי יהיו דברינו לרצון להחיש עת ישע". היינו שפתרון פסוקי הקץ על שנה מסוימת, עשוי לדעתו של המלבי"ם להיות לרצון לפני ה' להסכים עם פירוש זה ולהחיש עת ישועה.

הרמב"ן מונה ב'ספר הגאולה', כמה סיבות מדוע אין מניעה לנסות לפרש את הקיצים הסתומים שבספר דניאל, על אף שאמרו חכמים "תיפח רוחן של מחשבי הקצין".

א. חז"ל אמרו כן משום שידעו שיאריך זמן רב אחרי ימיהם עד הקץ, כמו שאמרו לרבי עקיבא יעלו עשבים על לחייך ועדיין בן דוד אינו בא. גילוי קץ כה רחוק עשוי לרפות את ידי המון העם מתקותם לגאולה. כיום, שאנו באחרית הימים אין חשש לריפיון ידים בעקבות גילוי הקץ. היינו שהקץ לפי דעתו של הרמב"ן היה קרוב לתקופה בה כתב את ספר הגאולה. פרסום קץ שזמנו קרוב לא יגרום לרפיון בתקוות העם.

ב. כיון שכבר התפרסמו זמני קץ על ידי אנשי תורה שחברו ספרים בנושא זה, לא יהיה בפרסום דעה נוספת משום החלשת התקוה. אדרבה, פרסום פירוש מסכים אל הדעת וקרוב אל השכל יחזק את התקוה שהקץ קרוב. בדומה לדברי רמב"ן אלו, שמעתי מדודי מו"ר הגר"צ קושלבסקי שליט"א ששאלו את המלבי"ם כיצד הוא מחשב קיצין שבסוף דניאל, והוא אמרו חז"ל תיפח רוחן של מחשבי קיצין. והמלבי"ם ענה על כך במשל, לילד שנסע עם אביו ברכבת לדרך שאורכה כשבוע. לאחר זמן קצר, הילד התעייף מהנסיעה ושאל את אביו בחוסר סבלנות מתי יגיעו למחוז חפצם. אביו גער בו על שאלתו. לאחר כמה ימים שאל אחד הנוסעים את האב מתי צפויה הרכבת להגיע אל מחוז חפצם. הילד תמה על אביו, כיצד זה גער בו על שאלה זו ממש, ועתה, הוא עונה בכבוד לשואל. ענה לו האב כשאך יצאנו לדרך, העיר אליה מועדות פנינו היתה רחוקה מאד מאתנו, ולכן לא היה מקום לשאלה זו. אולם כעת אנו קרובים למחוז חפצינו, ועתה יש מקום לשאלה זו.

בתקופתו של הרמב"ן רווחו שיטות שונות שכולן הגיעו פחות או יותר אל זמן דומה בפתרון הקיצים שבדניאל. רש"י פתר את הקיצים שבדניאל על שנת ה' ק"ב (עי' רש"י דניאל יב, יא). בדומה לזה כותב הרמב"ן בספר הגאולה (השער הרביעי) שהקץ מכוון לשנת ה' ק"ח. גם הרלב"ג פותר את זמן הגאולה על שנת ה' ק"ח, (רלב"ג על דניאל פרק יב). הרמב"ם באגרת תימן, עומד על זמן חזרת הנבואה שהוא סימן גדול לקרבת הגאולה, ומדבר על שנת ד' תתקצ"ב, כמאתיים ושש עשרה שנה לפני שנת ה' ק"ח. שנה זו אמורה היתה להיות על פי הרמב"ם שנת חזרת הנבואה, שהיא הקדמה וסימן לקרבת המשיח. האברבנאל פתר על שנת ה' רס"ד (בכמה מקומות בספריו, ראה לדוגמה ב"מעייני הישועה" מעיין תשיעי, תמר ז). יוצא דופן בעניין זה הוא ה'אבן יחיא', שהיה לו עוז, לפרש את הפסוקים על קץ רחוק

מאד מימיו. הוא מפרש את קיצי דניאל כמכוונים ל"שנת ה' ת"ש מעט פחות מעט יותר". מעשה כזה מראה על אומץ רב, שכן באופן טבעי שאיפת הלב של פרשן לגבי זמן הגאולה היא לפרש את הדברים כמכוונים לזמן קרוב לזמנו הוא. המלבי"ם בפירושו לספר דניאל, פירש את כל הקיצים המופיעים כאן, כמכוונים לשנת ה' תרפ"ה, אך צר לנו כי עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו.

ששה רמזי קיצים נאמרו בספר דניאל:

הקץ הראשון בספר דניאל (ז, כה) **"עד עידן ועידנין ופלג עידן"**, קץ לשליטת המלכות הרביעית.

הקץ השני בספר דניאל (ח, יד) **"עד ערב בקר אלפים ושלוש מאות"** זמן תקופת 'ערב בוקר', היא ערב הגאולה.

הקיצים השלישי והרביעי בספר דניאל (יב, ז) **"כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלנה כל אלה"** קץ הצרות כלשון רש"י על סנהדרין צח. ד"ה ככלות נפץ.

הקיצים החמישי והשישי בספר דניאל (יב יא) **"ומעת הוסר התמיד ולתת שיקוף שומם ימים אלף מאתים ותשעים: אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה"**. קיצי חזרת התמיד.

מעיון בפסוקים הסמוכים לפסוקי הקיצים, אפשר להיווכח, כאמור, שהקיצים השונים מתייחסים לשלבים שונים בתהליך הגאולה: ערב הגאולה בדניאל פרק ח', יציאה משלטון המלכות הרביעית בפרק ז ופרק יב', וחזרת הקרבת התמיד בבית המקדש בפרק יב'.

חישוב הקץ הראשון בספר דניאל (ז, כה): **"עד עידן ועידנין ופלג עידן"** נראה לפתור על פי דברי רש"י בשם רבי סעדיה גאון **"עידן ועידנין ופלג עידן"** שהעתים הם ד' מאות ופ' שמיום צאתם ממצרים עד שנבנה הבית, וד' מאות ועשר ימי מקדש ראשון הרי תת"ץ ועוד חצי העת הזה תמ"ה הרי אל"ף של"ה. אף שבעוונותינו חשבון זה של רש"י עבר כבר, ולא נושענו, יש ללמוד מפירוש רש"י ורס"ג את משמעות **"עידן"**, שהוא הזמן מיציאת מצרים עד סוף בית ראשון. ס"ה 890 שנה. לפי זה, אם נחשב כמנין **"ונושנתם"** 850 שנה, שמתחיל מהכניסה לארץ ישראל ולא מיציאת מצרים שרש"י מונה, יוצא שני עידנים וחצי, כלומר שתים וחצי כפול 850 שזה 2125. זמן זה יש להוסיף מעת שניתנו ישראל ביד מלכות רומי. על פי הנאמר בפסוק שם **"ויתהבון בידיה"**. ומבואר בגמרא (שבת טו.), שניתנו ישראל ביד רומי 180 שנה לפני חורבן בית שני. ובית שני חרב על פי המבואר בגמרא וברש"י בריש מסכת עבודה זרה בשנת 3828 יוצא שנת 180 שנה לפני חורבן הבית היא שנת 3648. ואם נוסיף שני עידנים וחצי על שנה זו, כלומר 2125 שנים, נגיע לשנת 5773 שנת ה' **תשע"ג**. זהו קץ שלטון רומי על ישראל. סייעתא לפתרון זה יש להביא מדברי מו"ר הגר"צ קושלבסקי שליט"א שפטר מאמר מהזוהר העוסק בגאולה כמדבר על שנה זו.

חישוב הקץ השני בספר דניאל (ח, יד) **"עד ערב בקר אלפים ושלוש מאות"**. נראה לפתור על פי האמור בפסוקים אלו יש להוסיף על תקופת גלות בבל 2300 שנה. גלות בבל נסתיימה כמבואר בריש מסכת עבודה זרה, בשנת 3408 עם תחילת בניין בית שני. הרמב"ן בספר הגאולה מציין שאילו נאמר **"עד בוקר"** היתה הכוונה עד הגאולה עצמה. הביטוי **"עד ערב בוקר"** מציין שמדובר על תקופה שעדיין אינה הגאולה, אלא **"ערב הגאולה"**. אם נוסיף 2300 שנה 3408 נגיע לשנת ה' **תש"ח** שהיתה זמן מסוגל לענין הגאולה, והתחילה תקופת ההכנה לגאולה. וכן מובא ברמ"ד וואלי, תלמיד חבר לרמח"ל: **"ענין אמרם ז"ל אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או בדור שכולו חייב, זה דווקא קודם זמנו שהוא בחצי האלף השישי ערב שבת קודם חצות, אבל בחציו ממש שהוא בחצות של ערב שבת הוא סוד בעתה שאמר הכתוב, אז צריך שיבוא על כל פנים בדור כמו שהוא ויתוקן בעל כרחו. ואלו חבלי משיח כי צריך בלי ספק שתתעורר קדושתו של יום השבת ותתחיל להתנוצץ. ויעויין שם בדבריו שמדבר על 'תחילת שעה שישית' בערב שבת, היינו שנת ה' תש"ח. ומבואר בהרחבה יותר במאמר המלא.**

חישוב הקץ השני בספר דניאל (יב, ז) **"כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלנה כל אלה"**. בפסוקים אלו נאמרו שני קיצים: **"מועד מועדים וחצי"**, **"ככלות נפץ יד עם קודש"**. קץ מועד מועדים וחצי מקביל לקץ הראשון בספר דניאל **"עידן ועידנין ופלג עידן"**, ומשמעותו שנים וחצי עידנים, של זמן הישיבה של עם ישראל בארץ ישראל מהכניסה אליה ועד שגלו ממנה 850 שנה, שמסתיים בשנת 5773, כמבואר לעיל בפיתרון הקץ הראשון. **"ככלות נפץ יד עם קודש"**

נפץ יד עם קודש", על פי רש"י בדניאל, ויותר בהרחבה בפירושו על מסכת סנהדרין דף צח, א, משמעותו שלפי ביאת המשיח תהיה לישראל תקומה והם יתרחבו מעבר לשטח שהוקצה להם. הם יילחמו מלחמות בגבורה, וינצחו את אויביהם. הם אף יפיקו תועלת ממלחמות אלו בכבישת שטחים נוספים על השטח הראשוני והרחבת שטחם. שלב זה מכונה בשם "נפץ יד עם קודש". לאחר מכן יגיע שלב של חולשה וויתור על התפוצה והחזרת שטחים. שלב זה מכונה בשם "ככלות" כליו התפוצה והכיבוש באמצעות ידם החזקה. כאשר יסתיים שלב זה וישראל יישארו ללא ידם החזקה, במצב שפל מאד, תכלנה הצרות ויבוא משיח. ונביא את לשון רש"י שם "וככלות נפץ יד עם קדש" כשתכלה תקומתם וחוזק ידיהם שהיתה נפוצה אילך ואילך גבורה ותועלת לפשוט אנה ואנה, ואחר שתכלה גבורתם שיהיו שפלים למאד: "תכלינה" אלו הצרות ויבא משיח, כדאמרין "כי אזלת יד".

חישוב הקיצים החמישי והשישי בספר דניאל (יב יא) "ומעת הוסר התמיד ולתת שיקוץ שומם ימים אלף מאתים ותשעים"; אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה". קיצים אלו נראים כמתייחסים לחזרת התמיד בבנין בית המקדש השלישי בב"א, כיון שהם מדברים על מנין שמתחיל מ'הסרת התמיד'. מתוך התבוננות בפסוק הטעמים שבפסוקים אלו נראה שניתן לחשב את הקץ: בפסוק יא נאמר: "ומעת הוסר התמיד, ולתת שיקוץ שומם ימים (זקף גדול) אָלֶף (טיפחא) מאתים ותשעים". בפסוק יב נאמר: "אשרי המחכה ויגיע לימים (זקף גדול), אָלֶף (זקף גדול), שלש מאות שלושים וחמישה". בשני הפסוקים לכאורה ביטויים זהים לזמן 1290 ו1335. היינו מצפים שפסוק הטעמים שלהם יהיה זהה. אך בניגוד לצפוי, קיים הבדל בולט בין צורת הפסוק של הביטויים. רבי חיים ב"ר בצלאל, אחי המהר"ל מפראג, מפרש שהזקף גדול הוא מן המלכים המופרדין מן התיבה שלאחריו. על פי זה, המילה "ימים", מופרדת מהביטוי "אלף מאתים ותשעים" שאחריה שעומד בפני עצמו, לעומת זאת, בפסוק יב נאמר "אשרי המחכה ויגיע לימים; אלף; שלש מאות שלושים וחמשה". הזקף גדול במילה "אלף" מפריד אותה משאר היחידות שבפסוק והיא עומדת בפני עצמה. ואינה מחוברת לפני ולאחריה. נראה שבעוד הפסוק הראשון אומר שמעת הסרת התמיד יש למנות 1290 שנים, הרי שהפסוק השני אומר שיש לחכות לשלושת מאות שלושים וחמשה שנים, בתוך האלף. כאילו נאמר 'אשרי המחכה ויגיע, באלף, לשלוש מאות שלושים וחמשה האחרונים של האלף'. על 1290 השנים יש להוסיף 1000 שנים, אך להמתין 335 השנים האחרונות. לפי פתרון זה, על 1290 השנים יש להוסיף 665 שנים בלבד, כדי להגיע לזמן אליו מכוון הפסוק. הפסוק מורה אפוא להוסיף 1955 שנים (1290+665) לזמן המתחיל "מעת הוסר התמיד ולתת שיקוץ שומם". הזמן עשוי להתייחס לחורבן בית המקדש השני בשנת 3828 לבריאה כך על פי דרכו של רמב"ן, שבו נמנעה הקרבת התמיד, או להפסקת הקרבת התמיד שש שנים לפני חורבן הבית על פי דרכו של רש"י בדניאל יב, יא. לפי זה יהיה עלינו להוסיף 1955, על 3828 או על 3822, ויעלה בידינו שנת בנין בית המקדש השלישי 5783, או 5777. היינו תשע"ז או תשפ"ג.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. ניתן לשלם בצקים עד 3 חודשים נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982

או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון החודשי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.